

РЕШЕНИЕ

№ 2172

гр. София, 23.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 11.03.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Наталия Дринова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **9532** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. АПК, вр.чл.226 АПК.

Образувано е на основание Решение №11193/18.07.2019 г., постановено по адм. д.№10460/2017г. по описа на ВАС, III-то отделение, с което е отменено постановеното първоинстанционно решение от 03.07.2017 г. в обжалваните части и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на АССГ.

Предмет на разглеждане е предявен от В. Р. П. от [населено място] иск за осъждане на Министерство на здравеопазването да му заплати сума в размер на 100 000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени в периода 18.02.2013 г. - 27.05.2014 г. от отменен незаконосъобразен акт - Заповед № РД-22-21/18.02.2013 г. на директора на Дирекция „Медицински дейности и електронно здравеопазване”, ведно със законна лихва, считано от 27.05.2014 г. /датата на отмяната на заповедта с влязло в сила съдебно решение/ до окончателното изплащане на дължимото. Претендираното обезщетение за неимуществени вреди, се изразява в претърпени страдания, стрес, отчаяние, депресия през периода от 18.02.2013 г. до 27.05.2014 г., предизвикани от постановения отказ в Заповед № РД-22-21/18.02.2013 г. от Директора на Дирекция „Медицински дейности и електронно здравеопазване” за отпускане на средства от бюджета на Министерството на здравеопазването, и засегнал неблагоприятно очакванията му, че може да изплати задължението си от заем, предоставен от негови близки за финансиране на лечението му.

Искът е с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

Ответникът Министерство на здравеопазването, чрез упълномощения си процесуален представител юрисконсулт Л. Л. оспорва предявения иск. Излага съображения за неговата неоснователност и недоказаност. Претендира присъждането на ризноски, включително юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, чрез прокурор К., изразява становище за основателност и доказаност на предявения иск, като по отношение на размера му счита, че конкретното обезщетение следва да бъде определено съобразно чл.52 ЗЗД.

В хода на настоящото производство, съобразно указанията на ВАС, дадени с отменителното решение, и по искане на страните са събрани допълнителни доказателства. С определението за насрочване на делото е разпределена доказателстваната тежест, като на ищеца изрично е указано за кои твърдяни от него факти не са събрани доказателства. Назначена е допълнителна експертиза към приетата по адм. дело №7228/2016 г. по описа на АССГ комплексна съдебно медицинска експертиза, заключението по която е прието по делото. Допуснати са до разпит двама свидетели на ищеца за установяване на претърпените от него вреди през исковия период. По искане на ответника са събрани доказателства относно открити от ищеца дарителски сметки и постъпилите суми по тях. От ответника са представени доказателства относно влязла в сила присъда по отношение на ищеца.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като съобрази указанията на ВАС, дадени с отменителното решение и прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Безспорно установено по делото е, че актът - Заповед № РД-22-21/18.02.2013 г. от Директора на Дирекция „Медицински дейности и електронно здравеопазване”, от чиято отмяна се претендират вредите, е издаден на 18.02.2013 г. и е отменен с влязло в сила на 27.05.2014 г. съдебно решение № 483/28.01.2014 г., постановено по адм. д. № 3531/2013 г. на Административен съд – София-град, Второ отделение, оставено в сила с решение №7141/27.05.2014 г. по адм. д. № 3924/2014г. на Върховния административен съд, VI отделение. С отменения акт на В. Р. П. от [населено място] на основание чл.34 ал.2, 4, и 6 от Наредба №12 от 22.12.2011 г. за условията и реда за заплащане на лечение на български граждани в чужбина по чл.82, ал.1, т.8 от Закона за здравето, във връзка с протокол N10 от 14.02.2013 г. от заседание на Комисията за лечение в чужбина, на което е разгледано и обсъдено заявление вх. No95-00-90 от 11.05.2012 г., е отказано поискано заплащане на стойност 39 968,80 евро за сметка на бюджета на Министерство на здравеопазването за хирургично лечение в Международен институт по неврология в [населено място], Германия. Именно отменения отказ ищецът твърди, че е довел до претърпени от него страдания, стрес, отчаяние, депресия и е засегнал неблагоприятно очакванията му, че може да изплати задължението си от заем, предоставен от негови близки за финансиране на лечението му и е довел до страдания, стрес, отчаяние, депресия през периода от 18.02.2013 г. до 27.05.2014 г.

В настоящото производство ищецат излага доводи, че в началото на месец май 2012 г. след поредица от изследвания било установено, че има тумор в левия фронтален дял на главния мозък. С оглед вида и тежестта на заболяването и след извършени проучвания разбрал за възможността неотложната операция да бъде направена в [населено място], Германия – Международен научен институт по неврология. След като се свързал с клиниката и изпратил изследванията в резултат на обстоен анализ е

уведомен, че е възможно да бъде опериран. Изпратена му е оферта за цената на операцията, като сумата е 40000 евро. Тъй като сумата била непосилна за него със Заявление вх. №Е112-01-26/10.05.2012 г. сезирал Директора на НЗОК за финансиране на лечението. Последният приел, че не е компетентен да се произнесе и изпратил преписката на Министъра на здравеопазването. Възникнал спор за компетентност, който бил решен с влязло в сила съдебно решение №702/04.02.2013 г., с което съдебният състав приел, че компетентен да се произнесе е Министъра на здравеопазването, на когото изпратил преписката за разглеждане в 14-дневен срок.

Тежкото здравословно състояние наложило необходимостта по спешност да се подложи на лечение в болничното заведение в [населено място], където на 24.05.2012 г. е опериран. Необходимата за това сума била събрана с помощта на семейството, близки и приятели в изключително кратки срокове. Отмененият отказ довел до значителни неимуществени вреди, изразяващи се в причинени му от ответника болки и страдания, изразяващи се в стрес, напрежения, притеснения. Станал раздразнителен, изнервен, избухлив. Изолирал се от близки, приятели и роднини. Отказът за отпускане на средствата от бюджета на Министерството на здравеопазването, засегнал неблагоприятно очакванията му, че може да изплати задължението си от заем, предоставен от негови близки за финансиране на лечението му.

От представените по делото доказателства /л. 40 – 50 от адм. д. №7228/2016 г. на АССГ/ безспорно се установява, че в началото на м. Май 2012 г. ищецат е диагностициран с тежко заболяване – тумор в главния мозък. Лекуван е в Международен научен институт по неврология в [населено място], Германия през периода 23.05.2012 г. – 12.06.2012 г., където е опериран на 24.05.2012 г. Офертната цена на лечението е в размер на 39968,80 евро, което се установява от мотивите на Заповед №РД-20-155/22.07.2015 г. на Министъра на здравеопазването. По делото липсват преки доказателства за това, че сума в този или по-голям размер е преведена на болницата в [населено място]. Съдът приема обаче, че са налице достатъчно косвени такива, установяващи, че за извършената операция е преведена сума в посочените размери. До този извод се стига предвид факта, че на пациента е дадена офертна цена и впоследствие операцията е извършена. Освен това той е поискал финансиране за лечението в такива размери. Във връзка с издадената Заповед №рд-20-155/22.07.2015 г. на Министъра на здравеопазването със Заявление от 16.07.2015 г. /л.34, 35 от настоящото дело/ е представил описани в него фактури в оригинал на обща стойност 41989,05 евро. Въпреки че по искане на ищеца ответникът, на когото са представени тези фактури, бе задължен да ги представи, това не бе сторено до приключване на устните състезания. Не се установи, но не по вина на ищеца, къде се намират оригиналните фактури. Предвид изложеното настоящият съдебен състав приема за установено, че за лечението в [населено място] ищецът е заплатил през м. май 2012 г. посочените суми.

Относно твърденията, че тези суми са получени в заем от близки и познати със задължение да бъдат върнати са налице само гласни доказателства на разпитаните свидетели. От показанията им се установява несъмнено, че много голямата част от сумата от около 40000 евро, т.е. при всички случаи сума над 5000 лева, е дадена от лице, което не е роднина по произход или по сватовство на ищеца. Предвид разпоредбата на чл.164, ал.1, т.3 ГПК, вр.чл.144 АПК, според която за установяването на договори на стойност на 5000 лева, сключени между лица, които не са съпрузи, роднини по права линия, по сребрена до 4-та степен и по сватовство до втора степен

включително, свидетелски показания са недопустими, съдът не може да приеме за доказан фактът, че преведената сума за операцията е взета в заем в по-голямата си част от един човек със задължение да му бъде върната. Събирането на други доказателства за установяване на тези факти не е поискано от процесуалния представител, въпреки че този въпрос е коментиран в мотивите на отменителното решение на ВАС и с определението за насрочване на настоящото дело съдът е разпредебил доказателствената тежест и е дал указания на страните в тази насока.

От събраните по искане на ответника доказателства относно открити дарителски сметки се установи, че на 11.05.2012 г. и на 14.05.2012 г. на името на ищеца са били открити две разплащателни сметки в бившата С., и двете закрити на 26.02.2014 г. От представеното извлечение от движението по откритата на 11.05.2012 г. банкова сметка в лева е видно, че в периода от откриването до 11.12.2012 г. от различни хора под формата на дарение са постъпвали различни по размер суми. На 31.12.2012 г. е извършена транзакция на сума в размер на 49226,06 лева, а на 13.02.2013 г. на каса са изтеглени 5700 лева. На 31.12.2013 г. е извършена транзакция на 5710 лева, а при закриване на тази сметка на 26.02.2014 г. сумата от 5447,21 лева е внесена по депозит на ищеца.

От представеното извлечение от движението по откритата на 11.05.2012 г. банкова сметка в евро е видно, че в периода от откриването до 31.12.2012 г. също са постъпвали суми, като на тази дата е извършена транзакция на 47117,30 евро. На 26.02.2014 г. при закриването ѝ сумата от 5795,74 евро е преведена по същия депозит на ищеца, по който е преведена и сумата от левовата сметка.

Видно от приобщеното като доказателство по делото експертно решение №2098/22.07.2013 г. на ТЕЛК, влязло в сила на 07.08.2013 г. вследствие на диагнозата злокачествено новообразувание на главния мозък ищецът е освидетелстван с 80% ТНР. В ЕР е посочено, че лицето е без остатъчен неврологичен дефицит и нормален за възрастта соматичен статус и становище, че може да продължи да упражнява заеманата длъжност - асистент в хирургична клиника на УМБАЛСМ "Н.И. ПИРОГОВ", като за периода 01.01.2014г.-31.10.2015 г. д-р П. е записан като оператор и асистент в 57 бр. оперативни протоколи - участва само като асистент.

От представеното по делото удостоверение, издадено от СГС е видно, че срещу ищеца е било образувано НОХ дело №598/2014 г., като по същото срещу ищеца В. П. е била постановена осъдителна присъда, с която е признат за виновен за това, че на 27.02.2012 г. в [населено място]-УМБАЛСМ, „Н.И.Пирогов“, III хирургична клиника, немарливо е изпълнил правно регламентирана дейност, представляваща източник на повишена опасност -медицинска дейност, ендоскопска хирургия /.../- като не е прецизирал натиск при използване на троакар, от което е последвало нараняване на коремната аорта и чрез нарушаване на /.../-като се забавил с решението за преминаване към конвенционален метод за опериране /конверсия/, от което последвала масивна кръвозагуба, с което по непредпазливост е причинил настъпилата на 29.02.2012 г. смърт на оперираната, а след деянието направил всичко зависещо от него за спасяване на пострадалата. В хода на настоящото производство са представени и приети като доказателства присъда №4 от 02.09.2018 г. по ВНОХ дело №569/2017 г. на САС и Решение №220/18.12.2018 г. по НД №521/2018 г. на ВКС, от които е видно, че ищецът е осъден с влязла в сила присъда за извършеното от него престъпление от общ характер, включително е лишен от право да упражнява лекарска професия. От така установеното се стига до извода, че деянието е било извършено преди процесния

период, като през същия срещу ищеца е било започнало наказателното производство, което е било във фазата на разследване.

Вещите лица по назначената и прието по адм. д. №7228/2016 г. експертиза са дали заключение, че през процесния период във връзка с поредицата от психотравмени изживявания от отказа за финансиране от страна на МЗ ищецът най-вероятно е преживял Протрахирана депресивна реакция, съпроводена с подтиснато и лабилно настроение, нарушен нощен сън, множество вегитативни симптоми, обострена неврологична симптоматика /епилептичния припадък/. Според вещите лица няма категорични доказателства, които еднопосочно да потвърждават тезата, че отказът от финансиране при този тип психогенно провокирани разстройства непременно ще доведат до проява на депресивната симптоматика или ще удължат периода на боледуване или ще настъпят и неврологични обостряния /епилептични припадъци/. Това е така, защото индивидуалните начини за справяне с проблема при психогенните разстройства са твърде различни и индивидуално нюансирани от типа личност и характерови особености. Според вещите лица много са факторите, които са стресогенни за него. И основното заболяване, и отказът за финансиране, и водените дела за лекарска грешка, неминуемо са довели до стрес, но последното не е въпрос, за който ищецът желае да говори. Той акцентирал пред д-р С. по време на прегледа вниманието си върху здравословните си проблеми. Това, за което говорил е по-скоро свързано с основното му заболяване и здравословното му състояние. Той самият не е осмислил, че има психологичен или психиатричен проблем. Толкова е бил вгълбен в основното си заболяване. В една част от медицинската документация обаче изрично е отразено, като препоръка, ищеца да избягва всякакви психични стресове. Така, че е невъзможно постановеният отказ за финансиране да не е предизвикал стрес и да не е повлиял негативно на психическото му състояние.

С оглед задължителните указания на ВАС, дадени в отменителното решение, в настоящото производство е поставена допълнителна задача на медицинската експертиза, а именно: Вещите лица да определят изисквало ли е емоционалното и психологическо състояние на В. Р. П. лечение от психиатър или психолог през периода от 18.02.2013 г. до 27.05.2014 г. и ако е било предоставено такова лечение, това би ли могло да доведе до намаляване отражението на стресогенните фактори върху него в този период. Заключение на вещите лица по този въпрос е, че към процесния период ищецът не е имал нужда от психотропни лекарства, но евентуални посещения при психотерапевт биха намалили въздействието на страсовите фактори, на които е бил подложен. В с.з. вещите лица заявяват, че тежестта на негативното емоционално състояние на ищеца през исковия период не е била такава, че да изисква някъкво клинично лечение. Ищецат сам се е справял, като е ходил на разходки и е спортувал, имал е подкрепата на семейството. Вещите лица заявяват, че през този период не е имало обостряне на основното заболяване. Той здравословно е бил добре, дори е бил върнат на работа. Що се отнася до воденото срещу него наказателно производство, пред вещите лица ищецът не е засягал тази тема. Пред вещите лица ищецът е говорил за тревожността си за това, че трудно се събират средства и за притесненията му в тази насока.

Настоящият съдебен състав изцяло възприема заключенията на притетите експертизи, като обективни, точни, пълни и верни. Същите са изготвени от

специалисти в съответните области, като изводите са изведени не само от анамнезтичните данни на ищеца и близките му, но и чрез използване на специализирани инструменти, даващи достатъчно информация за обективност.

От анализа на експертизите съдът стига до извода, че отмененият отказ за финансиране е бил един от страсогенните фактори за ищеца през процесния период, наред със здравословното му състояние, което следва да се отчете, че е било добро до степен, че е могъл да се върне на работа, и воденото срещу него наказателно производство, което към процесния период е било в началната му фаза. Този стресогенен фактор /отказът от финансиране за проведеното лечение/ е довел до негативни емоционални преживявания, неналагащи нужда от психотропни лекарства, но евентуални посещения при психотерапевт биха намалили въздействието му. В подкрепа на тези изводи са и показанията на разпитаните свидетели, от които се установява, че отказът за финансиране е бил приет много трагично от ищеца, който освен, че разчитал на тези пари за да върне заемите, взети във връзка с лечението, бил обиден от ситуацията. Като лекар през целия си живот възприел отказа като подигравка с неговия труд. Вследствие на отказа бил притеснен, подтиснат и затворен в себе си. Във връзка със сумите по дарителските кампании свидетелите заявяват, че същите са използвани за последващото лечение, а част от тях отивали за възстановяване на заема, който бил взат във връзка с операцията.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна, че предявеният иск е допустим, тъй като е предявен от лице, което твърди, че е претърпяло неимуществени вреди от отменен незаконосъобразен административен акт, издаден от длъжностно лице на ответника – Министерство на здравеопазването. Отговорността на държавата и общините за вреди, причинени на граждани от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност е уредена в чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Тази разпоредба определя материалноправните предпоставки за ангажиране на отговорността на държавата - държавата и общините дължат обезщетение за вредите, причинени на гражданите и юридическите лица, произтичащи от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при и по повод изпълнение на административна дейност. Съгласно чл.4 ЗОДОВ обезщетение се дължи за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо дали са причинени виновно от длъжностното лице, тоест отговорността на държавата и общините е обективна и безвиновна. За да възникне основание за ангажиране на тази отговорност за вреди, причинени от дейността на администрацията по чл.1, ал.1 ЗОДОВ следва да са налице в условията на кумулативност следните предпоставки: 1. незаконосъобразен административен акт, отменен по съответния ред, или незаконосъобразно действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, установено в хода на производство за обезщетение, при или по повод изпълнение на административна дейност; 2. вреда от отменен административен акт, респективно от незаконосъобразно

действие или бездействие и 3. причинна връзка между постановения незаконнообразен акт и/или незаконнообразните действия или бездействия и настъпилия вредоносен резултат. При липсата на който и да е от посочените елементи от фактическия състав не може да се реализира отговорността на държавата и общините по реда на чл.1, ал.1 ЗОДОВ. В случая се твърди, че вредите са причинени от отменен акт.

Безспорно се установи, че първата предпоставка е налице. Заповед № РД-22-21/18.02.2013 г. на Директора на Дирекция „Медицински дейности и електронно здравеопазване“, от чиято отмяна се претендират вредите, е издаден на 18.02.2013 г. и е отменен с влязло в сила на 27.05.2014 г. съдебно решение № 483/28.01.2014 г., постановено по адм. д. № 3531/2013 г. на Административен съд – София-град, Второ отделение, оставено в сила с решение № 7141/27.05.2014 г. по адм. д. № 3924/2014г. на Върховния административен съд, VI отделение.

Настоящият съдебен състав приема за доказана и втората предпоставка, а именно настъпили за ищеца неимуществени вреди. В тази връзка следва да се посочи, че от изложеното в исковата молба следва извод, че ищецът твърди като настъпили вреди не само такива, засегнал неблагоприятно очакванията му, че може да изплати задължението си от заем, предоставен от негови близки за финансиране на лечението му. В тази връзка на стр.4 от същата е изложено, че вредите се изразяват в причинени му от ответника болки и страдания, изразяващи се в спрес, напрежение, притеснения, свързани както със забавената административна процедура по произнасяне по заявлението, така и с последвалите съдебни процедури. Определено в случая с оглед събраните доказателства съдът приема, че отмененият отказ за финансиране е оказал негативно влияние върху ищеца, причинявайки му неимуществени вреди. Както се каза и по-горе от приетите по делото заключения на СМЕ се стигна до извода, че през процесния период този отказ е бил един от стресогенните фактори за ищеца. Като се вземе предвид, че към този момент здравословното му състояние е било добро след проведеното лечение и че наказателното дело, водено срещу него е било все още в началната си фаза, се стига до извода, че този стресогенен фактор е бил с най-голяма тежест към исковия период. Макар да не е довел до нужда от психотропни лекарства, същият е оказал неблагоприятно влияние върху психическото и емоционалното състояние на ищеца, което се установи както от СМЕ, така и от показанията на свидетелите. Вещите лица заявяват, че постановеният отказ е предизвикал стрес и е повлиял негативно на психическото му състояние. От свидетелските показания се установи в какво се е изразявало негативното влияние на отказа, а именно, че като лекар, нуждаещ се от възстановяване на средствата за проведеното лечение, възприел отказа като подигравка с неговия труд. Освен това бил притеснен, подтиснат, затворен в себе си. Предвид това и доколкото с отменения акт е отказано възстановяването на средства, заплатени за проведеното лечение, на които определени ищецът разчита, то съдът приема, че неимуществена вреда в този аспект е доказана. Съдът приема, че същата е в пряка причинно-следствена връзка с отменения отказ, поради което подлежи на обезщетяване.

Размерът на обезщетението за неимуществени вреди съобразно нормата на чл.52 ЗЗД следва да се определи от съда по справедливост. Съобразно задължителните указания, дадени в т.ІІ от ППВС № 4/1968 г. понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. Справедливият размер на обезвредата следва да почива на обективни критерии и да бъде адекватен от претърпените вреди. Обезщетението трябва е съразмерно с вредите и да отговаря както на конкретните данни по делото, така и на обществените представи за справедливост. В съдебното производство по присъждане на обезщетение посочените неимуществени вреди следва да намерят материален израз, който законът в нормата на чл.52 ЗЗД определя „по справедливост“, макар неимуществените вреди да нямат стойностно изражение и да не подлежат на аритметично изчисление. Като взе предвид периода, през който са търпiani вредите от 18.02.2013 г. до 27.05.2014 г., 15 месеца, фактът, че макар да е бил в добро здравословно състояние в този период, на ищеца е било предписано ограничаване на стреса, а неминуемо отменения отказ е допринасял за това, както и последиците, до които е довел по отношение на емоционалното и психическото му състояние, съдът приема, че претърпените от ищеца неимуществени вреди могат да бъдат овъзмездени със сумата от 5000 лева. Поради основателността на главния иск в тази му част, следва да бъде уважен и акцесорния такъв - за заплащане на законната лихва, считано от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата.

Съдът приема за недоказана твърдяната вреда, обоснована с твърдението, че отмененият отказ е засегнал неблагоприятно очакванията му, че може да изплати задължението си от заем, предоставен от негови близки за финансиране на лечението му. В тази връзка и както се каза по-горе в хода на процеса не се установи с допустимите доказателствени средства, че ищецът е имал заем в размер на платената за лечението сума, който е следвало да възстанови с получените средства. Вярно е, че в случая не се претендират имуществени вреди в размер на взетия заем, но съдът приема, че да се установи негативното въздействие на отменения отказ върху ищеца следва да е установено наличието на твърдяните предпоставки за възникналите притеснения. И доколкото в хода на процеса по отношение на тези относими към спора факти не бяха събрани годни доказателства, то недоказана се явява и твърдяната в тази насока вреда. Освен това в хода на настоящото производство се събраха доказателства, че преди началото на исковия период, към края на 2012 г. по откритите на името на ищеца банкови сметки са били постъпили значителни суми, посочени по-горе, достатъчни да погасят твърдяното задължение за операцията. Затова и искът в останалата част до пълния предявен размер от 100000 лева следва да бъде отхвърлен.

При този изход на делото и на основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ основателна се явява претенцията на ищеца за заплащане на направените от него разноски. Видно от доказателствата в тази насока същият е заплатил държавни такси в общ размер на 20 лева, които ответникът следва да бъде

осъден да му заплати. По отношение претендираното адвокатско възнаграждение и съобразно разпоредбата на чл.10, ал.3, изр. Второ от ЗОДОВ и чл.226, ал.3 АПК. В случая е оказана безплатна адвокатска помощ, и другата страна е осъдена за разноски. Следователно адвокатът има право на адвокатско възнаграждение, определено от съда в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл.36, ал.2 ЗА, както и с чл.8, ал.1, т.4 от Наредба №1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Така изчислена, същата възлиза общо в размер на 1740 лева /по 580 лева за всяка една съдебна инстанция /, представляваща адвокатско възнаграждение съразмерно на основателната част на иска.

Неоснователно е искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на разноски. С оглед действалата към датата на образуване на производството - 11.06.2015 г. разпоредба на чл.10, ал.2 и ал.3 ЗОДОВ ответникът няма право на съдебни разноски. Разпоредбите на чл.10, ал.2 и ал.3 ЗОДОВ, тълкувани в тяхната взаимовръзка, се явяват специални по отношение на общите разпоредби на чл.78, ал.8 ГПК вр. чл.144 и чл.143 АПК. Липсата на изрична уредба в ЗОДОВ, която да предвижда отговорност на ищеца за заплащане на юрисконсултско възнаграждение на ответника при пълно или частично отхвърляне на иска/исковете му, означава, че такова не се дължи. Вярно е, че съгласно чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ "Съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридически лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чиито размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ". Тази норма обаче, съгласно разпоредбата на §6 от ПЗР на ЗОДОВ се прилага за предявените иски молби, подадени след влизането му в сила, като неприключилите до влизането в сила на този закон производства се довършват от съдилищата, пред които са висящи, включително при последвало въззивно и касационно обжалване. Въз основа на така изложеното разноски за юрисконсултско възнаграждение на ответника по делото не следва да се присъждат.

Водим от гореизложеното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, II-ро отделение, 52 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Министерство на здравеопазването да заплати на В. Р. П. от [населено място] с ЕГН [ЕГН] обезщетение за неимуществени вреди в размер на 5000 /пет хиляди лева/, изразяващи се в причинени на ищеца болки и страдания през периода от 18.02.2013 г. до 27.05.2014 г. от издаването на Заповед № РД-22-21/18.02.2013 г. от Директора на Дирекция „Медицински дейности и електронно здравеопазване” с която на ищеца е отказано поисканото от него заплащане на стойност 39 968,80 евро за сметка на бюджета на Министерство на здравеопазването за хирургично лечение в Международен институт по неврология гр.Х., Германия, отменена като незаконосъобразна с влязло в сила на 27.05.2014 г. съдебно решение по адм.дело №3531/2013 г. на АССГ, **ведно със законната лихва върху**

главницата от 5000 лева, считано от 11.06.2015 г. до окончателното изплащане на дължимото.

ОТХВЪРЛЯ ИСКА в останалата част до пълния му предявен размер от 100 000 /сто хиляди/ лева.

ОСЪЖДА, на основание чл.10, ал.3 от ЗОДОВ, вр.чл.226, ал.3 АПК, Министерство на здравеопазването да заплати В. Р. П. от [населено място] с ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 20 /двадесет/ лева, заплатени държавни такси общо.

ОСЪЖДА, на основание чл. 10, ал.3 ЗОДОВ, вр.чл.226, ал.3 АПК, чл.38, ал.1, т.3, предл. 2-ро от ЗАдв., Министерство на здравеопазването да заплати на адвокат С. В. П.-Р. от Софийска адвокатска колегия, адвокатско възнаграждение в размер на 1740 /хиляда седемстотин и четиридесет/ лева за всички съдебни инстанции.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: